

Lucy
Diamond

RANTA-
KAHVILAN
JOULU

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Yhteisnide, sisältää englanninkieliset alkuteokset
Christmas at The Beach Café © Lucy Diamond 2013
Christmas Gifts at The Beach Café © Lucy Diamond 2014
Baby at The Beach Café © Lucy Diamond 2016

Copyright @ Lucy Diamond, 2013, 2014, 2016

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-40156-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

Lukijalle

Kirjan valmistuminen on katkeransuloinen kokemus. Se aiheuttaa riemua (minä tein sen!), helpotusta (varsinkin jos deadline alkoi jo lähestyä uhkaavasti) ja iloista odotusta, koska palkkio kilahtaa pian tilille. Juhlatunnelmiin sekoittuu kuitenkin myös hitunen surua: juuri näiden henkilöhahmojen kanssa kuljettu yhteinen tie on tullut päätökseensä. Tarinan langanpäät on vedetty siististi yhteen, ja kaikki ovat saaneet ansaitsemansa lopun. Se siitä.

Mutta mitä hahmoille tapahtuu sen jälkeen, kun viimeisen sivun viimeinen piste on kirjoitettu? Päätyykö heidän tarinansa todella siihen? Onko se heidän olemassaolonsa loppu? Muutaman viikon kuluttua alan jo työstää seuraavaa kirjaa ja uppoudun aivan uusien hahmojen maailmaan. Niin fiktiossa kuin todellisessa elämässäkin olen saanut huomata, että joitain ihmisiä on vaikeampi unohtaa kuin toisia. He putkahtavat aina välillä mieleeni, ja huomaan miettiväni, mitä heille mahtaa kuulua. Onko heillä kaikki hyvin, ovatko he onnellisia?

Carrowen Bayn rantakahvilaan liittyvät tarinat ovat mielessäni hyvin vahvasti sidoksissa paikkaan, omaan mielikuvitusrantaani Cornwallin pohjoisosissa. *Rantakahvila-*

romaani valmistui jo vuosia sitten, mutta siitä saakka olen käynyt Cornwallissa joka vuosi ja joka matkalla Evie ja hänen kahvilansa ovat täyttäneet ajatukseni. Miten Evielä menee? Millaista Carrawenissa oli syksyllä, kun kaikki matkailijat olivat lähteneet? Miten Evien ensimmäinen joulukuukahvila sujui? Ajatus kahvilasta joulukuukaan alkoi vähitellen kyteä, ja ennen kuin huomasinkaan, olin alkanut kirjoittaa ensimmäistä lukua...

Kirjoissani vilahtelee myös hahmoja aikaisemmista romaaneista, mutten ole koskaan aikaisemmin kirjoittanut varsinaista jatko-osaa. Tällä kertaa en yksinkertaisesti pystynyt vastustamaan ajatusta, jouluisesta jatkokertomuksesta *Rantakahvila*-romaanille, ja tässä on nyt lopputulos. Minusta oli mukavaa vierailla jälleen Carrawen Bayssa ja kirjoittaa Evien elämän seuraavasta jaksosta – toivottavasti sinusta on yhtä mukavaa lukea siitä!

Lucy
Diamond

 JOULU
SAAPUU
RANTA-
KAHVILAAN

Luku 1

Carrowen Bayn lahdella satoi lunta. Paksuja, pehmoisia hiutaleita putoili taivaalta, ja ranta oli kuin tomusokerilla kuorrutettu. Meri velloi ja vaahtosi harmaana, taivaanranta erottui vain sumeana hahmona lumipyryn läpi. Koko maailma tuntui hiljaiselta, taivaalta kieppuvien hiutaleiden vaimentamalta.

En voinut vastustaa kiusausta enää hetkeäkään. Malta-mattoman riemun vallassa säntäsin yöpuvussani ja paljain jaloin ulos rantakahvilan terassille ja juoksin portaita alas hiekkarannalle. Lumeen jäi perässäni jalanjälkiä. Hiutaleita takertui hiuksiini ja silmäripsiini, ja jossain mieleni perukoilla ajattelin, että olisi ehkä kannattanut vetäistä saappaat jalkaan tai edes kietaista aamutakki ylleni, mutta...

”Kulkuset, kulkuset...”

”Au!” Joku nipisti minua.

”Arvaa, mikä päivä tänään on?”

Silmäni rävähtivät auki, ja luminen uneni hälveni keräteitolla. Makasin sängyssä poikaystäväni Edin kanssa enkä pyörinyt lumisateessa rannalla.

”Sinä herätit minut”, nurisin käärmeissäni. (En ole koskaan ollut aamuihmisiä.) ”Tanssin juuri ulkona lumes-

sa.” Sitten Edin sanat upposivat kunnolla unensumaiseen tajuntaani, ja olin siinä samassa täysin hereillä. ”Nyt on joulukuu!”

Ed virnisti tyytyväisenä. Olimme olleet yhdessä viisi kuukautta, mutten ollut lähimainkaan kyllästynyt hänen hymyynsä. Ed oli parasta, mitä minulle oli koskaan tapahtunut. Ystävä, rakastaja ja yrityskumppani samassa hauskassa, seksikkäässä ja uskollisessa paketissa. Niin ja mainitsinko, että se mies osaa kokata? Siis että hän on oikein *kunnon* kokki? (Voin kertoa, että ravintolakokki poikaystäväni on luksusta.) Olin lihonut suhteen aikana kolmisen kiloa, mutten ollut eläessäni ollut yhtä onnellinen.

”Vai tanssit lumessa”, Ed härnäsi. ”Kuuluuko sekin niihin Carrawen Bayn jouluperinteisiin, joita olet hehkuttanut?”

Irvistin mokomalle kiusankappaleelle. Ed sai asian kuulostamaan siltä kuin olisin paasannut joulusta lakkaamatta. Tai no, olin ehkä maininnut kerran tai kaksi, että aioin jatkossakin vaalia Jo-tätini aloittamia ja vuosien mittaan vakiintuneita rituaaleja: kahvilan jouluista koristelemista ja jouluaaton yhteislaulu- ja kokkoilta rannalla, jolloin koko kylä kokoontuu juhlimaan ja nauttimaan yhdessä höyryvää hehkuviiniä. Samalla listalla oli myös joulupäivän kävelyretki rantakallioille tuhdin juhla-aterian sulattelemiseksi ja tietenkin perinteisten enkelikoristeiden ripustaminen kuuseen...

Eikä siinä vielä kaikki. Kuunvaihdetta odotellessani olin koonnut valmiiksi jouluisen soittolistan ja selvittänyt hyvissä ajoin seudun parhaan kuusenhakupaikan.

(Tregarrow'n tila, muista kysyä Mackia.) Lisäksi olin tietenkin laatinut suunnitelmia minun ja Edin romanttista jouluaamiaista varten (samppanjacocktailit pakollisia), koonnut kattavan listan joulusukkaan sujautettavista muistiaisista (Ed tarvitsisi tätä menoa gigantisen sukan) sekä lukenut joka ikisen täydellistä joulua kuvaavan lehtiartikkelin, jonka olin lapsiini saanut.

No hyvä on. Jäin kiinni. Kun kaiken oikein noin lueteli, niin saattoi tosiaan vaikuttaa siltä kuin olisin ihan vähän innostunut viime aikoina. Puolustukseksi haluan huomauttaa, että halusin vain tehdä ensimmäisestä yhteisestä joulustamme koko jouluhistorian täydellisimmän ja ihanimman juhlan. Muistelisimme sitä lämmöllä tulevina vuosina ja huokaisimme toisillemme: ”Muistatko sen ensimmäisen joulun rantakahvilassa? Eikö se ollutkin maailman ihanin ja romanttisin päivä?”

Mitä vikaa siinä muka oli?

Nyt joulukuu oli alkanut, ja virallinen lähtölaskenta täydelliseen jouluun käynnistyisi. Olin varautunut merkkitapaukseen suklaakalenterilla, jonka luukut olin jopa onnistunut jättämään toistaiseksi rauhaan. Minulla oli myös adventtikynttilä, jota voisimme polttaa joka päivä seuraavaan merkkiviivaan asti. Joulunodotus sai vihdoinkin alkaa tosissaan!

Iloinen ja odottava mieli antoi minulle uutta virtaa, ja kierähdin Edin päälle ja suutelin häntä. ”On muuten vielä yksi Carrawen Bayn jouluperinne, jota en ole varmaan muistanut mainita”, kehräsin nautiskellen Edin hämmästyneestä ilmeestä, joka vaihtui nopeasti tuttuun pilkkee-

seen hänen silmissään. ”Nimittäin vietetään koko aamupäivä sängyssä -perinne...”

Ed kietoi lämpimät ja vahvat kätensä ympärilleni. ”Tästä perinteestä minä taidan tykätä”, hän totesi lupaavasti.

Myöhemmin – itse asiassa aika paljon myöhemmin – kun olimme uskaltautuneet esiin peiton alta, Ed paistoi meille munakokkelia sillä aikaa, kun minä keitin kahvia. (Tiesin paikkani, eikä se ollut liedен ääressä.) Istuuduimme kylpytakeissamme kahvilan pöytäloosiin Suljettu-kyltin roikkuessa ovesa, ja aloin samalla katsella kahvilaa sillä silmällä muistellakseni, miten Jo oli aina sijoitellut kaikki tutut joulukoristeet. Jon aikana kahvila oli ollut talvet suljettu, ja tammi- ja helmikuuksi hän oli vaihtanut Cornwallin kylmät tuulet lämpimämpään ilmanalaan, mutta joulun hän oli aina viettänyt kotona Carrawenissa. Hänenkin mielestään joulu oli ollut koko vuoden kohokohta. Jo oli kutsunut luokseen ystäviä ja sukulaisia joulupäivän juhla-aterialle, ja kahvilan pöydät oli vedetty yhteen keskelle salia ja peitetty Jon erityisellä punaisella joululiinalla. Sieluni silmin saatoin nytkin nähdä Jon kantamassa pöytään suunnattoman suurta, pronssinväriseksi paahtunutta kalkkunaa meidän muiden odottaessa pöydässä vesi kielellä...

”Mitä sinä kurtistelet?” Ed kysyi. ”Onko ruoassa jotain vikaa?”

Tyypillinen kysymys kokilta. ”Ruoka on erinomaista”, vakuutin. ”Yritin tässä vain muistella, ripustiko Jo kimaltavan Hyvää joulua -kyltin tuonne tiskin taakse vai oven yläpuolelle.”

Nyt oli Edin vuoro vetää kulmat kurttuun. ”Onko sillä väliä?” hän ihmetteli. ”Tarkoitan, että ei kai meidän tarvitse tehdä ihan kaikkea juuri niin kuin tätisi aina teki?”

Edin kysymys sai minut hätkähtämään. Carrawenin rantakahvila oli ollut tätini Jon koti ja yritys vuosikausien ajan aina siihen saakka, kunnes hän oli joutunut toukokuussa pahaan auto-onnettomuuteen ja kuollut. Kaikkien suureksi hämmästykseksi – eikä vähiten minun itseni – hän oli testamentannut kahvilansa minulle. (Olisitpa nähnyt siskojeni ilmeet.) Vielä enemmän hämmästyä perheeni keskuudessa oli aiheutunut siitä, kun olin ottanut lopputilin työstäni Oxfordissa, eronnut pitkäaikaisesta avopuolisostani ja muuttanut tänne vakituiseksi kahvilanpitäjäksi. Vastoin kaikkia odotuksia olin oikeasti onnistunut: vuosia jatkuneen päämäärättömän haahuilun jälkeen olin vihdoin aivan vahingossa löytänyt työn, josta nautin ja jossa olin vieläpä hyvä. Olin löytänyt Cornwallista kodin, uusia ystäviä, tiiviin kyläyhteisön ja tietenkin Edin. Muutamassa kuukaudessa koko elämäni oli mullistunut täysin ja asettunut sitten uuteen uomaan, joka tuntui viimeinkin juuri oikealta.

Kahvilan kesäkausi oli ollut todella vilkas, ja olimme myyneet enemmän Cornwallin pasteijoita, jäätelöä ja skonsseja kuin olisin ikimailmassa uskonut olevan mahdollista. Kesän kiireitä ja matkailukauden päättymistä oli seurannut nautinnollisen rentouttava syksy. Edillä ja minulla oli suuria suunnitelmia uuden vuoden ja tulevan kesän varalle – ja toivon mukaan kaikkien tulevien kesien varalle. Cornwall oli minulla tätä nykyä verissä. En halunnut asua enää missään muualla.

”Ei kaiken kai tarvitse olla tismalleen samalla tavalla kuin aina ennenkin”, vastasin tovin kuluttua ja tunsin itseni hieman hölmöksi kaikkine perinnehapatuksineeni. ”Minä vain... Anteeksi. Kaikilla on oma mielikuvansa täydellisestä joulusta, ja kyllähän sinä tiedät, että suh-
taudun tällaisiin asioihin aika suurella tunteella.” Se oli kieltämättä todella lievästi sanottu. Minä olin läpikotaisin tunneihminen. Yritin kai edelleen todistaa ennen kaikkea itselleni, että Jo oli valinnut oikean seuraajan kahvilansa pitäjäksi enkä päästäisi otettani lipsumaan.

”Ei tunteellisuudessa ole mitään vikaa”, Ed totesi lempeästi kaataessaan meille lisää kahvia. ”Mutta kai me saamme aloittaa omiakin perinteitä?”

”Toki, ilman muuta. Ehdottomasti.”

”Kuten vaikkapa... että otetaan rennosti ja syödään jouluna pelkkiä voileipiä. Eikä suotta hössötetä mistään lahjoista.... Vitsi, se oli VITSI, Evie! Älä katso minua noin!”

Pyörittelin tuskastuneena silmiäni. ”Ikään kuin olisin hetkeäkään uskonut, että tyytyisit pelkkään voileipään”, minä puhahdin. ”Kyllä minä sinut tunnen, Ed Gray.”

Jatkoin aamiaiseni mutustamista ja tuumasin itsekse-
ni, että joistain perinteistä minulla ei ollut aikomustakaan luopua. Jon vanhat lasienkelit olivat sen listan kärjessä. Lapsena joulu oli tuntunut joululta vasta, kun olimme päässeet käymään Cornwallissa ja olin saanut ripustaa oman enkelini Jon kuuseen. Saatoin tuskin odottaa, että pääsisin ottamaan sen esiin pakkauksestaan. Sitten joulu saisi tulla.

Minulla ei ole aavistustakaan, missä vaiheessa Jo oli

hankkinut kolme lasienkeliään, mutta joka tapauksessa minä ja siskoni olimme silloin niin pieniä, että lumouduimme sievistä lasikoristeista täysin. Ne odottivat meitä takanreunuksella, kun eräänä jouluaattona saavuimme Carraweniin: kolme hentoa figuriinia siroine siipineen, pitkine leninkeineen ja helman alta pilkottavine varpaineen, jokaisessa oma kultalangasta solmittu lenkki odottamassa ripustajaa. ”Enkelit tulivat tänne Ranskasta asti”, Jo kertoi meille. ”Minulle tuli niistä heti mieleen kolme omaa pikku enkeliäni. Haluaisitteko ripustaa ne kuuseen?”

”Varovasti”, äitimme hätäili, kun Ruth, Louise ja minä syöksyimme innoissamme valitsemaan omat enkelimme.

”Aivan, niitä täytyy käsitellä varovasti”, Jokin sanoi. ”Ne särkyvät helposti.”

”Niin, *varovasti*, Evie”, Ruth tärkeili. Ruth ja Louise olivat isosiskojeni, perheen täydelliset kaksoiset, jotka jo lapsena loistivat kaikessa kiiltävine hiuksineen ja pianotaso-kokeineen. Minä puolestani olin aina ollut perheen musta lammas, eikä se kuvaus johtunut vain kesyttömistä mustista kääkkäroistäni.

En ollut kuulevinani Ruthin päsmäröintiä (olin oppinut jo varhain, että se oli järkevin toimintatapa), vaan ripustin hartaasti oman lasienkelini Jon kuuseen. Siinä se sitten keinui ja tuikki kuusenvalojen loisteessa. Niin kaunisti.

Vuosien varrella kolme enkeliämme olivat kokeneet kovia. Kaikesta varoittelustaan ja hurskastelustaan huolimatta Pyhä Ruth rikkoi ensimmäisen, kun hän eräänä

aamuna leikki enkeleillä kuusen alla. Siitä päivästä lähtien enkeli, jolla oli pikaliimalla korjattu, hieman vinksahantanut siipi, tunnettiin nimellä ”Ruth” (ähäkutti!).

Jossain vaiheessa teinivuosiemme aikana, kun meillä oli meneillään riehakas jouluihin pantomiimileikki, Louise onnistui tyrkkäämään toisen enkelin alas oksaltaan aivan erityisen rivakan elehdinnän tuoksinassa. Sen kohdalla oli paljon kovempi, ja vain soma pieni pää selviytyi kolhuista. Pelkäksi pääksi tyypistynyt enkeli tunnettiin siitä lähtien nimellä ”Louise”. Vain yksi enkeleistä, ”Evie”, oli edelleen ehjä ja täydellinen. Luonnollisesti.

Lastatessani aamiaisastioita tiskikoneeseen päätin, ettei joulukuun ensimmäinen ollut liian aikaisin. En minä sentään ollut sääntämässä heti Tregarrow’hun kuusta ostamaan, kunhan kaivaisin muutamia koristeita esiin vintiltä. Ehkä vähän kiiltävää köynnöstä ja valoja takareunukselle...

En kertonut suunnitelmastani Edille, kun hän häipyi suihkuun. Halusin yllättää hänet lisäämällä sinne tänne muutamia jouluisia silauksia kuunvaihteen kunniaksi. Kenties tästä voisi tulla yksi uusista jouluperinteistämme: ensimmäiset koristeet esiin joulukuun ensimmäisenä päivänä. Evie Flynn, adventtiajan hengetär, ajattelin tyytyväisenä myhäillen.

Kun kuulin, että vesi alkoi juosta kylpyhuoneessa, vedin ullakon tikkaat alas kattoluukusta ja kapusin metallipienoja pitkin vintin kohmeiseen pimeyteen. Olin muuttanut kahvilan yläkertaan toukokuussa, mutta olin käynyt vintillä vain pari kertaa viemässä varastoon joita-

kin laatikollisia muuttotavaraa ja matkalaukullisen toimistovaatteita, joita minun ei toivon mukaan tarvitsisi enää koskaan käyttää. Olin suhteellisen varma, että olin nähnyt jossain hämähäkinseittien seassa laatikon, johon oli kirjoitettu ”JOULU”. Sytytin taskulamppuni ja osoitin sillä ympäriinsä, ja sävähdin kylmästä yöpuvussan valkean valokeilan valaistessa pimeitä nurkkia. Siellähän se laatikko oli.

Ryömin kumarassa peremmälle ja sain hivutettua laatikkoa lähemmäs muiden tavaroiden seassa: pari vanhaa arkkua, rikkinäinen antiikkinen hattuteline ja toinen suuri pahvilaatikko, joka oli merkitty hyvin informatiivisesti tekstillä ”ROINAA”. Koristelaatikko oli paljon painavampi kuin olin osannut odottaa.

Sain kiskottua laatikon vintin luukun reunalle. Laskin jalat aukosta alas ja hapuilin varpaillani jalansijaa tikkailta. Löysin suhteellisen tukevan asennon ja otin vankan otteen pahvilaatikon sivuista. Kyllä tämä tästä, nyt vain hitaasti ja varovasti alas...

Hidas ja varovainen alastuloni ei ollut ihan sellainen kuin olin suunnitellut. Puolivälissä tikkaita isovarpaani jäi kiinni liian pitkien pyjamanhousujeni lahkeeseen, ja kompuroin ja menetin tasapainoni. Laatikko putosi pahaenteisesti rymähtäen alas ja minä sen perässä. Pyllähtäessäni lattialle raapaisin sääreni tikkaiden alimpaan pienenä.

”Auu! Pirulauta!”

Ed ilmestyi kylpyhuoneesta pelkkä pyyhe vyötäisillään ja löysi minut hyppimästä yhdellä jalalla kipeää jalkaani pidellen.

”Mitä hittoa...? Sattuiko sinuun? Mitä sinä teet?” Ed ihmetteli.

”Minun piti vain...” aloitin, mutta sanat kuivuivat kurkuuni, kun näin kauhukseni, että laatikollinen kallisarvoisia joulukoristeita oli rysähtänyt kyljelleen ja yksi pahvinen kulma oli taivuttunut sisään. Lakkasin hyppimästä ja säntäsin laatikon luokse, kiskaisin kansiläpät auki ja työnsin käteni suoraan koristeköynnösten, haalistuneiden paperilenkkiketjujen ja kaiken maailman killuttimien joukkoon. Missä minun enkelini oli? Voi kunpa se olisi kunnossa.

”Voi ei.” Lyyhistyin laatikkoa vasten, kun enkeli viimein osui sormiini. Kirkkaanpunaisia veripisaroita ilmestyi sormenpäihini kohtaan, jossa särkynyt lasi oli rikkonut ihon. ”Voi paska. Katso, Ed, se on pilalla. Viimeinen enkeli. Minä rikoin sen.”

”Kyllä sen varmaan voi liimata...” Ed aloitti, mutta jätti sanomatta enempää nähdessään, miten kärsineeltä enkeli näytti. Se oli särkynyt ainakin neljään osaan, päätä halkoi ruma railo ja molemmat siivet puuttuivat. Edes kokonainen ammattipikaliimaajien joukko-osasto ei ryhtyisi enää yrittämään pelastusoperaatiota.

Alahuuleni alkoi vapista, kun tajusin viimein järkyttyä rajusta putoamisestani ja ennen kaikkea podin raastavaa syyllisyyttä siitä, että olin pettänyt Jon. Käsinkosketeltavat yhteydet rakkaaseen tätiini olivat jo alkaneet haihtua, ja nyt olin särkenyt aivan erityisen tärkeän muiston.

En pystynyt pidättämään itkua. ”Olen idiootti”, nyyhkytin Edin olkapäätä vasten. ”Minä pilasin kaiken!”

Luku 2

Kolme kalenterisuklaata (hätä ei lue lakia), paketillinen nenäliinoja ja aika monta syvää, nikottelevaa hengitystä myöhemmin sain viimein koottua itseni. Lakaisin lasinsirut lattialta ja nakkasin ne raskain sydämin roskiin. Tehdyä ei saa tekemättömäksi eikä särkyneitä enkeleitä ehjiksi, ajattelin jämäkästi.

”Haluaisitko vaikka jatkaa reseptikirjan tekemistä?” Ed kysäisi, kun joulukoristelaatikko oli työnnetty vierashuoneeseen ja turvallisesti pois silmistä.

”Hyvä idea. Tehdäänkö vaikka joulupiiraita? Nyt kun on jo joulukuu.” Ajatus sai mielialani kohoamaan jälleen hieman. Vuoden ensimmäinen joulupiiras oli aina juhlahetki. Nyt jos koska se tulisi tarpeeseen.

Reseptikirja oli yksi niin kutsutuista neronleimauksistani muutaman viikon takaa: halusin kiittää kaikkia asiakkaitani ja uusia ystäviäni Carrawenissa lahjoittamalla heille kokoelman Jon parhaita reseptejä. Ed tietenkin hoiti kaikki keittiöhommat (itse kun en osannut edes kananmunaa keittää), ja minä otin annoksista valokuvat ohjeiden mukaan liitettäväksi. *Joulun makuja rantakahvilasta* olisi todella tyylikäs nide.

Siinä vaiheessa, kun idea oli putkahtanut mieleeni, olin ajatellut, ettei mikään voisi mennä pieleen. Olin kuvitellut vastaanottajien ilahtuneet hymyt ja kiitolliset huokaukset, kun ojentaisin heille kauniit pienet kirjaset. Olin jopa haaveillut, kuinka hengentuotteeni olisi somasti esille pantuna lähiseudun kirjakaupoissa. Minua saattettaisiin vaikka pyytää signeeraamaan niteitä kiinnostuneita turisteja varten. Niin siis ainakin haaveissani. Ei se kai niin mahdoton ajatus ollut?

Ainoa ongelma oli se, ettei kirjan tekeminen ollut aivan niin helppoa kuin olin uumoillut. Alun perin olin kaavailut (kieltämättä aika kunnianhimoisesti), että saisimme kursittua kirjan kokoon yhdessä viikonlopussa, mutta projekti oli osoittautunut paljon työläemmäksi. Ed oli tietenkin aivan mahdoton perfektionisti, pingotti loputtomasti joka ikisestä annoksesta ja hylkäsi kaikki, joissa näkyi mitättöminkin vika. Salaa olin alkanut olla kurkkuaani myöten täynnä hänen diivailuaan. Salaa minun kärsivällisyyteni oli alkanut huveta hyvin uhkaavasti.

Otetaan esimerkiksi vaikka edellisviikon omenapiirakka. Ed oli leiponut suussa sulavan, kullannruskeaksi paistuneen piiraan, joka näytti minun silmissäni sanalla sanottuna täydelliseltä – mutta ehei, se ei kuulemma kelvannut kirjaan valokuvattavaksi, koska taikinakuoressa oli pieni palanut kohta. Tässä vaiheessa haluan tähdentää, että kyseinen ”palanut kohta” oli niin pieni, että sen havaitsemiseksi tarvittiin mikroskooppia. ”Käänän piirakan toisinpäin, niin se ei näy kuvassa”, ehdotin järkevästi. ”Tai voin photoshopata värin tasaisemmaksi. Kukaan ei huomaa mitään.”

”Ei”, Ed tyrmäsi sen ratkaisun. ”Teen uuden.”

”Mutta Ed...”

”Kaikki tietävät, että piirakka on minun tekemäni, ja meidänhän on tarkoitus mainostaa kahvilaa. Haluan vain, että kaikki näyttää hyvältä.”

”Mutta tämä näyttää hyvältä!”

”Ei tarpeeksi hyvältä. Minun täytyy ajatella mainettani.”

Niinpä tietenkin. Ennen kuin olin tutustunut Ediin, hän oli omistanut hienon ravintolan Lontoossa, missä hän oli niittänyt mainetta ja kunniaa ensiluokkaisena keittiömestarina. Kyllä minä sen ymmärsin, mutta me olimme nyt Carrawen Bayn pienessä rantakahvilassa tekemässä omakustannereseptikirjaa emmekä yrittäneet ansaita Michelin-tähtiä. Tai ainakaan minä en yrittänyt.

Mielipidettäni ei ilmeisesti kysytty, ja Edin oli saatava leipoa uusi omenapiirakka sillä välin, kun minä pakenin rannalle turvallisen välimatkan päähän kahvilasta päästämään ilmoille pitkän, korvia halkovan raivonkarjaisun. (Ketään ei onneksi ollut mailla halmeilla. Tosin kyläläiset olivat jo tottuneet minuun eivätkä olisi räpäyttäneet silmääkään, vaikka olisivat nähneet minut kirkumassa kuin paloauton sireeni.)

Kun tähän kaikkeen vielä lisättiin tätini usein täysin käsittämättömällä käsialalla kirjoitetut reseptit ja siitä aiheutuvat tulkitsemisongelmat – sekä vähitellen tarkentuva käsitys siitä, että kohtuullisen kokoista reseptikirjaa varten tarvitaan itse asiassa aika paljon reseptejä, jottei se vaikuttaisi sääliittävältä lehtiseltä – neronleimaukseni oli alkanut tuntua ennemmin sulalta hulluudelta. Tähän mennessä

valmiina olivat Idioottivarmat skonssit (ensimmäinen ja viimeinen resepti, jota olin koskaan itse kokeillut kahvilan keittiössä), Jon legendaariset kauramyslipalat, Onnellisen leipurin omenapiirakka (toisella kerralla onnisti), Maailman paras pekonileipä (Edin oma resepti) ja Kolmen kerroksen porkkanakakku. Se teki vaivaiset viisi sivua, ja jäljellä oli siis vielä ainakin kaksikymmentä. Aloin vähitellen toivoa, ettei koko typerä idea olisi koskaan juolahtanut mieleeni.

Olin kuitenkin synnynäinen optimisti, ja koska olin jo kertonut reseptiprojektistani aika monille tutuille, minun oli oikeastaan pakko hoitaa homma loppuun asti. Jokohan viimein oppisin pitämään suuren suuni kiinni?

Tuskin.

”Siis joulupiiraita”, sanoin ja selasin kansiota, johon Jo oli tunkenut kaikki vuosikymmenien aikana keräämänsä reseptit. Monista näkyi selvästi, että ne olivat palvelleet ikuisuuksia: haalistunut käsinkirjoitettu teksti ja rasvaisia sormenjälkiä paperilla. Muutamasta sivusta erotti jopa jauhopilkkuja. Minusta tuntui ihanalta ajatella, että Jon rakkaudella vaalimat ohjeet siirtyisivät hänen ystäviensä ja asiakkaidensa käyttöön. Jos Ed vain ottaisi vähän rennommin ja madaltaisi laatustandardejaan edes hitusen, saattaisimme jopa saada kirjan valmiiksi ennen joulua...

”Hetkinen”, Ed toppuutteli silloin. ”Etkö nyt hätäile vähän? Ensin tarvitaan täyteresepti.”

”Siis mikä?”

”No joulupiiraita varten täytyy ensin valmistaa perinteinen kuivahedelmätyte”, Ed selitti.

”Mutta...” Hartiani painuivat epätoivosta. ”Ajattelin, että voisimme ostaa säilykettä kaupasta?”

Turha toivo. Ed ei ikimaailmassa suostuisi käyttämään valmistavaraa, kun hän kerran saattoi uurastaa tuntikausia ja tehdä hedelmäkompottinsa itse. Hän ei milloinkaan ”madaltaisi laatustandardejaan”, kun oli kyse ruoasta.

”Vitsi”, mumisin jo valmiiksi, kun Ed avasi suunsa aloittaakseen vastalauseiden tulvan. ”Totta kai täyte täytyy tehdä ensin. Se oli vain vitsi.”

Se ei todellakaan ollut vitsi, mikäli asiasta jäi lukijalle jotain epäselvyyttä. Aloin itse asiassa toivoa, että Jo olisi lisännyt kansioonsa ohjeet perfektionistikokkien käsittelemistä varten: Sekoita kiehuvaan raivoon suuri kauhalinen kärsivällisyyttä. Pure hammasta vähintään kymmenen sekuntia, ennen kuin avaat suusi. Ennen kaikkea yritä vastustaa kiusausta täräyttää kokkia kaaliin raskaimmalla valurautapannullasi...

”Voi, miten herkullista! Edkö nämä leipoi?”

Virnistin Annieille ja pyöräytin silmiäni. Illalla oli vuorossa Carrawen Bayn jokaviikkoinen tyttöjen ilta, ja kahvilaan oli jo saapunut toistakymmentä naista viettämään rennosti aikaa yhdessä. ”Mitä luulet? Minulla oli lupa vain punnita kuivahedelmiä ja tiskata.” Nappasin sormenpääläni viimeisen murun omalta lautaseltani ja sujautin sen suuhuni. ”Eivätkö olekin hyviä?”

”Aivan ihania”, Annien tytär Martha huokaisi. ”Toivottavasti leivotte lisää jouluaaton kokkojuhlaan.”

”Piiraat on jo lisätty listalle”, minä vakuutin. ”Sitä paitsi Ed teki niin paljon hedelmätäytettä, että sitä syödään vielä kesäkuussakin.”

Joulupiiraiden valmistusprosessi oli osoittautunut paljon hitaammaksi kuin olin osannut odottaa. Aivan ensimmäiseksi hedelmätäytteen ainesten oli täytynyt antaa liota kaksitoista tuntia, ennen kuin niitä oli seuraavana aamuna voinut hauduttaa miedolla lämmöllä vielä kolme tuntia. Tämä resepti ei ollut kärsimättömiä leipureita varten.

Sietämättömästä odotuksesta huolimatta minun oli pakko myöntää, että lopputulokseksi valmistuneet täyterpurkit näyttivät todella kauniilta, varsinkin kun peitin kannet ruudullisella kankaalla, jonka solmin paikoilleen kauniilla narulla. ”Siinähan on jo valmiina rivi täydellisiä joulumuistiaisia”, olin todennut Edille asetellessani lasipurkkeja puhtaalle pöydälle kuvatakseni ne reseptikirjaa varten.

Valmiit piiraat näyttivät vielä upeammilta. Jon kansista oli löytynyt ohjeet kahdenlaisiin pikkupiiraisiin: tähtikannellisiin, perinteisesti täytettyihin sekä mantelitaikinasta leivottuihin ja herkullisella frangipani-mantelikreemillä viimeisteltyihin herkkuihin. Ed päätti tehdä molempia, joten lopputuloksena oli yhteensä kolme uutta reseptiä kirjaamme varten. Hurraa! Vihdoinkin edistystä.

Tyttöjen ilta oli vuoden viimeinen, ja tiesin, että väkeä saapuisi mukavasti, joten olin laittanut esille kaksi suurta tarjottimellista piiraita, jotta kaikki saisivat maistiaisen. Tyttöjen ilta oli nykyään vakituinen tapahtuma Carrawenin kylässä. Olin järjestänyt ensimmäisen tapaamisen ke-

sällä, koska olin potenuk yksinäisyyttä enkä ollut tuntenut kylästä ketään. Olin esittänyt avoimen kutsun kaikille naisille, jotka suinkin halusivat tulla istumaan iltaa yhdessä nyyttikestiperiaatteella. Yleensä paikalle saapui parikymmentä henkeä hieman juoruilemaan ja siemailemaan juomia, ja olin kuin olinkin saanut vakiorokasta monta uutta ystävää teinityttö Marthasta hopeatukkaiseen eläkeläisrouva Florenceen. Aina yhtä hymyileväinen Annie oli kahvilani kakkumestari, joka toimitti meille luomuksiaan kesäkauden ajan. Haukankatseinen, napakka Betty piti Carrawenin kyläkauppaa. Aluksi olin pelännyt häntä kuolakseni, mutta kun häneen tutustui, hän osoittautui lempeäksi nallekarhuksi. Paikalla oli myös pinkkitukkainen kampaaja Mags, joka palveli asiakkaitaan tekemällä kotikäyntejä, ja akateeminen Elizabeth, joka piti kylän lukupiiriä, sekä monia muita.

”Nyt tuntuu jo ihan jouluiselta”, Betty totesi mutustaessaan keskittyneesti tähtikannella koristeltua piirasta. ”Tällaisia joulupiiraiden kuuluu olla. Tämän jälkeen en koskisi kaupan piiraisiin pitkällä tikullakaan. Tosin minun ei tarvitse käydä vähään aikaan missään muissa kaupoissa kuin omassani.” Betty myhäili selvästi tyytyväisenä itseensä. ”Sain viimeiset jouluostokset tehtyä tänä aamuna.”

”Viimeiset?” Minä kiekaisin puoliksi ihailevasti ja puoliksi paniikissa. ”Hyvä ihminen, Betty, minä en ole vielä edes aloittanut.”

”Mitä aiot antaa joululahjaksi Edille?” Florence kysyi silmät tuikkien. Hän oli henkeen ja vereen romantikko, ja hänestä oli tullut viime kuukausien aikana joukkom-

me epävirallinen neuvonantaja kaikissa sydämenasioissa. Hän oli ollut avainasemassa myös silloin, kun olin itse ha-
vahtunut tunteisiini Ediä kohtaan.

”Hmm”, tuomasin mietteissäni. Erinomainen kysy-
mys. ”En itse asiassa vielä tiedä.”

Betty näytti tyrmistyneeltä. ”Et ole vielä aloittanut joulu-
ostoksia etkä edes miettinyt, mitä annat poikaystävällesi?”
hän päivitteli. ”Liikettä niveliin, tyttö. Aikaa on enää kol-
me viikkoa.”

”Kolme viikkoa ja kaksi päivää”, huomautin nopeasti,
”ja minulla on vaikka kuinka paljon ideoita sukkaan laiteta-
tavaksi. En vain ole vielä keksinyt, mitä hankkisin varsinais-
seksi päälahjaksi.”

Siinä vaiheessa kaikki naiset tietenkin halusivat tarjota
omia lahjavinkkejään.

”Miten olisi hieno kello?” Betty ehdotti.

Mietin sanojani tarkkaan, koska en halunnut pahoittaa
Bettyä mieltä. ”Ehkä”, sanoin kohteliaasti, ”mutta olin kyl-
lä ajatellut jotain vähän... jännittävämpää.”

”No entä kunnon lämpökerrasto ja kuumavesipullo?
Ed tarvitsee niitä, jos te kerran aiotte asua rannassa koko
talven”, Wendy järkeili.

”Wendy!” minä puuskahdin ja väänsin kasvojani. ”Tuo
oli maailmanhistorian epäseksikkäin idea.”

”Eviellä on parempiakin keinoja pitää Ed lämpimänä”,
Mags kujersi ja tönäisi minua silmää iskien.

”Voisit vaikka neuloa hänelle villapaidan.” Se oli An-
nien idea.

”En voisi”, vastasin rehellisesti.

”Mistä Ed sitten tykkää?” Martha kysyi. ”Mistä hän on kiinnostunut?”

Nojasin tuolini selkänojaan ja mietin. Mistä Ed tykkäsi? ”Surffaamisesta. Kahvista. Auringonnousuista. Viinilasillisesta päivän päätteeksi. Rantakallion huipulta avautuvista näkymistä.”

”*All I want for Christmas is you...*”, Elizabeth lauleli kiikkaita.

”Täydellisestä pekonileivästä. Minusta. Surffaamisesta”, jatkoin luetteloani. ”Ai niin, sanoin sen jo. No siis...” Mietin pääni puhki. ”Koirista. Hyvästä ruoasta. Öh...”

”Osta hänelle uusi lainelauta”, Martha ehdotti.

”Katselin kyllä lautoja, mutta ne ovat todella kalliita”, vastasin apeana. ”Ne maksavat satoja puntia. Se olisi varmaan vähän liikaa. Olemme olleet yhdessä vasta muutama kuukauden.”

”Osta hänelle sitten koira”, Elizabeth sanoi. ”Hänestä oli niin mukavaa olla Helenin ja Robin koiravahtina, kun he olivat matkoilla.”

”Ed olisi innoissaan omasta koirasta”, minä myönsin, ”ja niin olisin minäkin, mutta meidän on tarkoitus lähteä helmikuussa kuukaudeksi Intiaan, eikä se olisi reilua koiralle.” Kohautin avuttomana olkapäitani. ”Mitä te muut olette ostaneet miehille?” kysyin lopulta, kun ideat ehtyivät.

”Minä ostin Alecille hienon seinäkellon ja kangasnenäliinoja”, Betty ilmoitti ylpeänä. ”Tietenkin nimikoituja. Todella tyylikkää.”

”Minun mieheni saa teekupinlämmittimen ja paksut